FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 6 december 2001 *

I mål T-43/98,

Emesa Sugar (Free Zone) NV, Oranjestad (Aruba), företrätt av advokaten G. van der Wal, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Huber och G. Houttuin, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. Van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

* Rättegångsspråk: nederländska.

av

Konungariket Spanien, företrätt av M. López-Monís Gallego och R. Silva de Lapuerta, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och av

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 329, s. 50) och en talan om skadestånd,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi samt domarna K. Lenaerts och M. Jaeger,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 15 maj 2001,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Gemenskapens verksamhet skall enligt artikel 3 r i EG-fördraget (nu artikel 3.1 s EG i ändrad lydelse) innefatta associering av utomeuropeiska länder och territorier (ULT) "i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen".

2 Aruba ingår i ULT.

3 Det föreskrivs, i fjärde delen i EG-fördraget, om ULT:s associering med gemenskapen.

4 I artikel 131 andra och tredje styckena i EG-fördraget (nu artikel 182 andra och tredje styckena EG i ändrad lydelse) föreskrivs följande:

"Syftet med associeringen skall vara att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa länder och territorier samt att upprätta nära ekonomiska förbindelser mellan dem och gemenskapen som helhet.

I överensstämmelse med principerna i ingressen till detta fördrag skall associeringen av dessa länder och territorier i första hand främja invånarnas intressen och välstånd för att på så sätt föra dem mot den ekonomiska, sociala och kulturella utveckling som de eftersträvar."

5 För detta ändamål fastslås i artikel 132 i EG-fördraget (nu artikel 183 EG) ett antal mål, såsom att medlemsstaterna "i handeln med dessa länder och territorier [skall] tillämpa samma regler som de enligt detta fördrag tillämpar inbördes".

6 I artikel 133.1 i EG-fördraget (nu artikel 184.1 EG i ändrad lydelse) föreskrivs att tullar fullständigt skall avvecklas vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i ULT, vilket skall ske i takt med att tullarna gradvis avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i detta fördrag.

7 I artikel 136 i EG-fördraget (nu artikel 187 EG i ändrad lydelse) föreskrivs följande:

"För en första period av fem år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall de närmare riktlinjerna för och förfarandet vid dessa länders och territoriers associering med gemenskapen fastställas i en genomförandekonvention som fogats till detta fördrag.

Före utgången av genomförandekonventionens giltighetstid skall rådet med utgångspunkt i de resultat som uppnåtts och på grundval av principerna i fördraget enhälligt besluta om de bestämmelser som skall gälla för en ny period."

8 På grundval av artikel 136 andra stycket i fördraget fattade rådet den 25 februari 1964 beslut 64/349/EEG om associering av ULT med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 93, s. 1472). Beslutet syftade till att från och med den 1 juni 1964 — den dag som det interna avtalet om finansiering och administration av stöd från gemenskapen, undertecknat i Yaoundé den 20 juli 1963, trädde i kraft — ersätta den genomförandekonvention om associering av ULT med gemenskapen som hade fogats till fördraget och som hade ingåtts för en tid av fem år.

9 Efter att ha antagit ett flertal beslut med samma syfte antog rådet den 25 juli 1991 beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3, nedan kallat ULT-beslutet), som enligt artikel 240.1 i detsamma skall gälla under en period av tio år från den 1 mars 1990. I artikel 240.3 a och 240.3 b föreskrivs emellertid att rådet före utgången av de första fem åren, enhälligt på förslag från kommissionen, utöver det ekonomiska biståndet från gemenskapen, skall fastställa eventuellt nödvändiga ändringar som en följd av ULT:s associering med gemenskapen för de sista fem åren. Det var därför som rådet antog beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av ULT-beslutet (EGT L 329, s. 50, nedan kallat det ifrågasatta beslutet.

10 I artikel 101.1 i ULT-beslutet, i dess ursprungliga lydelse, föreskrevs följande:

"Varor med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan."

11 I artikel 102 i samma beslut föreskrevs följande:

"På import av produkter med ursprung i [ULT] skall gemenskapen inte tillämpa några kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan."

12 I artikel 108.1 första strecksatsen i ULT-beslutet hänvisas till bilaga II till beslutet (nedan kallad bilaga II) för definitionen av begreppet ursprungsvaror och de metoder för administrativt samarbete som är relaterade till detta. Enligt artikel 1 i denna bilaga skall en vara anses ha sitt ursprung i ULT, gemenskapen eller staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet (nedan kallade AVS-staterna) om den antingen har helt producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där.

13 Artikel 3.3 i bilaga II innehåller en uppräkning av de verksamheter som skall anses som otillräcklig bearbetning eller behandling för att en produkt från ULT skall tilldelas status som ursprungsvara.

14 I artikel 6.2 i bilaga II föreskrivs emellertid följande:

"När varor som helt framställs inom... AVS-staterna bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT."

15 Enligt artikel 6.4 i bilaga II skall ovannämnda regel "om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT" tillämpas på "all bearbetning eller behandling, utförd i ULT, däribland de operationer som är uppräknade i artikel 3.3".

16 Genom det ifrågasatta beslutet begränsades tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT beträffande socker från ULT.

17 I sjunde skälet i ingressen till det ifrågasatta beslutet förklarade rådet följande:

"Införandet enligt [ULT-beslutet] av fritt tillträde för alla produkter med ursprung i ULT och behållandet av kumulation mellan produkter med ursprung i AVS-stater och produkter med ursprung i ULT har lett till att det finns risk för konflikt mellan syftena med två olika typer av gemenskapspolitik, nämligen utvecklingen av ULT och den gemensamma jordbrukspolitiken. Allvarliga störningar på gemenskapsmarknaden för vissa produkter, som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden, ledde vid flera tillfällen till vidtagandet av skyddsåtgärder. Åtgärder som skapar en ram som gynnar regelbundna handelsflöden och som även är förenliga med den gemensamma jordbrukspolitiken bör vidtas för att förhindra nya störningar."

18 I detta syfte infördes i ULT-beslutet bland annat artikel 108b, enligt vilken kumulation av ursprung mellan AVS och ULT medges upp till en bestämd kvantitet. I denna artikel 108b.1 och 108b.2 föreskrivs följande:

"1. ... skall den kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II tillåtas för en årlig kvantitet på 3 000 ton socker.

2. För tillämpningen av de regler om kumulation mellan AVS och ULT som avses i punkt 1 skall det anses tillräckligt för att produkterna skall räknas som produkter med ursprung i ULT att det rör sig om bitsocker eller färgat socker."

Bakgrund och förfarandet

19 Sökanden, som bildades den 6 februari 1997, driver sedan april 1997 en sockerfabrik på ön Aruba och exporterar socker till gemenskapen. Enligt sökanden har dess fabrik kapacitet att hantera minst 34 000 ton socker per år. Eftersom det inte produceras socker på Aruba, köper sökanden vitsocker av rörsockerraffinaderier i AVS-stater. Det köpta sockret transporteras till Aruba där det, före transporten till gemenskapen, bearbetas och behandlas för att kunna komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

20 Det är mot denna bakgrund som sökanden, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 mars 1998, väckte denna talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet och om skadestånd.

21 Sökanden begärde, genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 april 1998, med stöd av artikel 185 i EG-fördraget (nu artikel 242 EG) att rätten skulle meddela uppskov med verkställigheten av artikel 1.28, 1.30, 1.32 och 1.60 i det ifrågasatta beslutet fram till dess att den prövat målet i sak och, i andra hand, med stöd av artikel 186 i EG-fördraget (nu artikel 243 EG) att rätten skulle meddela lämpliga interimistiska åtgärder.

22 Förstainstansrättens ordförande avslog begäran i dessa två avseenden genom beslut av den 14 augusti 1998 i mål T-43/98 R, Emesa Sugar mot rådet (REG 1998, s. II-3055).

23 Konungariket Spanien, kommissionen och Republiken Frankrike ansökte, genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 maj, den 4 juni respektive den 15 juni 1998, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. Konungariket

Spaniens ansökan bifölls genom beslut av den 7 juli 1998 och kommissionens och Republiken Frankrikes ansökningar bifölls genom beslut av den 9 juli 1998. Konungariket Spanien och kommissionen inkom med en interventionsinlaga den 20 november respektive den 22 december 1998 och parterna i målet bereddes tillfälle att yttra sig över dessa inlagor.

24 Efter det att sökanden hade överklagat beslutet i det ovan i punkt 22 nämnda målet Emesa Sugar mot rådet upphävdes detsamma av domstolens ordförande genom beslut av den 17 december 1998 i mål C-363/98 P(R), Emesa Sugar mot rådet (REG 1998, s. I-8787), och målet återförvisades till förstainstansrätten.

25 Förstainstansrättens ordförande beslutade därefter om interimistiska åtgärder i mål T-44/98 R II (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 30 april 1999 i mål T-44/98 R II, Emesa Sugar mot kommissionen, REG 1999, s. II-1427, och av den 29 september 1999 i mål T-44/98 R II, Emesa Sugar mot kommissionen, REG 1999, s. II-2815). Det fastslogs att det på grund av dessa interimistiska åtgärder saknades skäl att fatta beslut i mål T-43/98 R II (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 6 april 2000, Emesa Sugar mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen).

26 Ordföranden vid Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Nederländerna) begärde i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) att domstolen skulle uttala sig om giltigheten av det ifrågasatta beslutet (mål C-17/98).

27 Genom beslut av den 11 februari 1999 förklarade förstainstansrätten förevarande mål vilande till dess att domstolen avgjort mål C-17/98.

28 Domstolen fastslog i sin dom av den 8 februari 2000 i mål C-17/98, Emesa Sugar (REG 2000, s. I-675, nedan kallad domen i målet Emesa), att det vid prövningen av de frågor som hade ställts inte hade framkommit någon omständighet som kunde påverka giltigheten av det ifrågasatta beslutet.

29 Parterna anmodades i skrivelse av den 29 februari 2000 att inkomma med yttranden över det fortsatta förfarandet i förevarande mål.

30 Sökanden har i sin skrivelse av den 31 mars 2000 gjort gällande att domen i målet Emesa grundades på felaktiga sakuppgifter. Domen strider dessutom mot artikel 6 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, eftersom sökanden i förfarandet vid domstolen inte fick inkomma med yttrande över generaladvokatens förslag till avgörande. Sökanden har begärt att förstainstansrätten skall fullfölja det skriftliga förfarandet och anmoda parterna att inkomma med yttranden över domen i målet Emesa i sak.

31 Rådet och kommissionen har i skrivelser av den 29 respektive den 24 mars 2000 hävdat att talan har blivit ändamålslös, med hänsyn till att domstolen i sin dom i målet Emesa bekräftade att det ifrågasatta beslutet var giltigt.

32 Sökanden anmodades i skrivelse av den 24 maj 2000 att inkomma med en kompletterande inlaga angående domen i målet Emesa i sak. Sökanden inkom med denna inlaga den 9 oktober 2000, i förhållande till vilken rådet och kommissionen inkom med yttranden i inlagor daterade den 21 februari 2001.

33 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna skickades vissa skriftliga frågor till parterna, vilka dessa besvarade inom den föreskrivna fristen.

34 Parterna utvecklade sin talan och svarade på frågor från förstainstansrätten vid förhandlingen den 15 maj 2001.

Parternas yrkanden

35 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet eller, under alla omständigheter, ogiltigförklara beslutet dels i den del det innebär ändring av artiklarna 101, 102 och 108 i ULT-beslutet och av artikel 6 i bilaga II, dels i den del det föreskrivs att den nya artikeln 108b skall införas i ULT-beslutet (artikel 1.27—1.32 i det ifrågasatta beslutet),

— fastställa att gemenskapen är ansvarig för den skada som sökanden har lidit till följd av att det ifrågasatta beslutet innebär att sockerimporten från ULT till gemenskapen efter den 1 december 1997 hindras eller begränsas,

— besluta att parterna skall enas om skadans storlek och att förfarandet skall återupptas i syfte att bestämma denna skada för det fall att någon uppgörelse inte kommer till stånd inom en av rätten utsatt frist, eller åtminstone förplikta gemenskapen att utge ersättning med det belopp vartill sökanden i ansökan preliminärt har uppskattat skadan och som dessutom bör utgöra det slutgiltiga beloppet eller, i sista hand, förplikta gemenskapen att betala det skadestånd jämte dröjsmålsränta som rätten finner skäligt, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

36 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller, i andra hand, ogilla yrkandena om ogiltigförklaring,

— ogilla skadeståndsyrkandena,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, och

— för det fall rätten ogiltigförklarar artikel 1.27—1.32 i det ifrågasatta beslutet, ange vilka rättsverkningar av de ogiltigförklarade bestämmelserna som skall bestå till dess att rådet har säkerställt att beslutet är förenligt med domen i detta mål.

37 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller åtminstone ogilla talan om ogiltigförklaring,

— ogilla skadeståndstalan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

38 Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida yrkandena om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

39 Rådet och kommissionen har bestritt att yrkandena om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning. Det ifrågasatta beslutet består av föreskrifter med allmän giltighet som tillämpas på alla berörda ekonomiska aktörer. Under alla omständigheter berörs sökanden inte personligen av det ifrågasatta beslutet i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

40 Sökanden har invänt att det ifrågasatta beslutet är ett beslut i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Sökanden har tillagt att den berörs direkt och personligen, i den mening som avses i bestämmelsen, av det ifrågasatta

beslutet eller åtminstone av de bestämmelser i beslutet genom vilka artiklarna 101, 102 och 108 i ULT-beslutet och artikel 6 i bilaga II ändrades och genom vilka en ny artikel 108b infördes i ULT-beslutet.

41 Sökanden berörs direkt, eftersom det ifrågasatta beslutet eller i varje fall de i föregående punkt nämnda bestämmelserna i detta beslut inte lämnar något utrymme för skönsmässig bedömning åt de nationella myndigheter i medlemsstaterna på vilka det ankommer att tillämpa bestämmelserna. Den berörs dessutom personligen av det ifrågasatta beslutet eller i varje fall av ovannämnda bestämmelser till följd av att den befinner sig i en situation som särskiljer den från alla andra företag (domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141). Sökanden har i detta avseende gjort gällande att den är den enda sockerproducent i ULT som klart gav sig till känna som berörd part under det administrativa förfarande som föregick antagandet av det ifrågasatta beslutet.

42 Sökanden har därefter understrukit att den är ett av de mycket få sockerföretag som är etablerade i ULT, företag vars situation rådet borde ha undersökt innan det ändrade ULT-beslutet. Sökanden har i detta avseende påmint om att den genomförde stora investeringar och åtog sig förpliktelser för en längre tid i förhållande till sockerleverantörer i AVS-staterna (domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkt 28, och förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 74). Kommissionsledamoten Fischler medgav själv i en skrivelse av den 18 december 1997 att de ändringar i ULT-beslutet som antogs genom det ifrågasatta beslutet utgjorde en alternativlösning till de skyddsåtgärder som hade kunnat vidtas med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet. Det ankom under dessa omständigheter på rådet att ta hänsyn till sökandens intressen (domen i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkterna 76 och 77). Om gemenskapen formellt hade vidtagit skyddsåtgärder, borde den nämligen ha tagit hänsyn till de följder som dessa åtgärder skulle kunna leda till för de företag som var etablerade i ULT. Sökanden anser att den formella skillnaden mellan skyddsåtgärder och en strukturell begränsning inte innebär någon skillnad när det gäller i vilken omfattning gemenskapen skall ta hänsyn till de intressen som de företag har som är etablerade i ULT.

43 Gemenskapens skyldighet att ta hänsyn till de följder som den rättsakt som den avser att anta har för den situation som vissa enskilda befinner sig i framgår generellt av ingressen till fördraget, Förenta nationernas stadga och artikel 131 tredje stycket i fördraget.

44 Sökanden har därefter påpekat att den kvantitativa restriktion som föreskrivs i det ifrågasatta beslutet för import av socker från ULT och begränsningen av de typer av bearbetningar eller behandlingar som kan medföra att en produkt tilldelas status av en vara med ursprung i ULT, med stöd av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, utgör ett direkt hot för dess fortlevnad och näringsverksamhet. Sökanden underströk vid förhandlingen att den var det enda sockerföretag som var etablerat på Aruba, när det ifrågasatta beslutet antogs. Sökanden anser att dess situation kan jämföras med situationen för sökanden i det mål som ledde fram till domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1991, s. I-2501).

45 Sökanden anser slutligen, med hänvisning till förstainstansrättens dom av den 17 juni 1998 i mål T-135/96, UEAPME mot rådet (REG 1998, s. II-2335), punkt 89, att det ifrågasatta beslutet har undandragits all demokratisk kontroll. Samråd ägde nämligen varken rum med Europaparlamentet eller ULT. Mot denna bakgrund borde rådet ha tagit hänsyn till ULT:s särskilda ställning (domen i det ovannämnda målet UEAPME mot rådet, punkt 90).

Förstainstansrättens bedömning

46 Förstainstansrätten konstaterar att det ifrågasatta beslutet, även om det rubriceras som "beslut", har allmän giltighet, eftersom det tillämpas på alla berörda ekonomiska aktörer. Den omständigheten att artikel 108b, som infördes i ULT-beslutet med stöd av det ifrågasatta beslutet, särskilt drabbar sökanden, genom att den import av socker till gemenskapen som kan komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT begränsas, är inte av sådan beskaffenhet att det ifrågasatta beslutets karaktär av förordning kan ifrågasättas.

Bestämmelserna i fråga riktar sig nämligen till alla företag som berörs av sockerexporten från ULT till gemenskapen. Det skall i detta avseende erinras om att möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet ekonomiska aktörer som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning, eller till och med deras identitet, inte är tillräckligt för att rättsaktens karaktär av förordning skall kunna ifrågasättas, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga med avseende på dess syfte (domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 18, och domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 65).

47 Det ifrågasatta beslutets allmänna giltighet utesluter emellertid inte att det kan beröra vissa fysiska eller juridiska personer direkt eller personligen i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget (se domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 19, och domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 66).

48 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden berörs direkt av det ifrågasatta beslutet, eftersom det inte lämnar något utrymme för skönsmässig bedömning åt de nationella myndigheter i medlemsstaterna på vilka det ankommer att tillämpa beslutet (domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 63).

49 Vad beträffar frågan huruvida sökanden berörs personligen av det ifrågasatta beslutet erinrar förstainstansrätten om att det, för att en fysisk eller juridisk person skall anses beröras personligen av en rättsakt med allmän giltighet, krävs att rättsakten angår personen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197 och s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 59, och av den 29 april 1999 i mål T-120/98, Alce mot kommissionen, REG 1999, s. II-1395, punkt 19).

50 Den omständigheten att det ifrågasatta beslutet påverkar sökandens ekonomiska verksamhet är inte av sådan beskaffenhet att den särskiljer denne i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget från varje annan aktör, eftersom sökanden befinner sig i en objektivt bestämd situation som är jämförbar med den som gäller för varje annan aktör som är eller skulle kunna etablera sig i ett ULT och som är eller skulle kunna vara verksam på sockermarknaden (beslutet i det ovan i punkt 49 nämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 66). Förstainstansrätten konstaterar i detta hänseende att sökanden i sin ansökan (punkt 207) själv har hävdat att det fanns två eller tre sockerföretag i ULT (bland annat i Curaçao), när det ifrågasatta beslutet antogs. Sökanden förklarade dessutom vid förhandlingen att ett nytt sockerföretag, Rica Foods, hade etablerat sig på Aruba efter det att det ifrågasatta beslutet hade antagits. Sökanden kan mot denna bakgrund inte anses ha bevisat att den led en särskild skada av sådant slag att den särskildes från andra ekonomiska aktörer i den mening som avses i domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Extramet Industrie mot rådet.

51 Sökanden har emellertid hävdat att rådet hade en rättslig skyldighet att undersöka den särskilda situation som sökanden befann sig i innan det fattade det ifrågasatta beslutet.

52 Det skall erinras om att den omständigheten att en gemenskapsinstitution på grund av särskilda bestämmelser är skyldig att ta hänsyn till de följder som den rättsakt som den har för avsikt att anta kan få för vissa enskildas situation, innebär att de senare särskils (domstolens dom i det ovan i punkt 42 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28—31, av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkterna 11—13, och domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 67).

53 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att det, när det ifrågasatta beslutet antogs, inte fanns någon gemenskapsbestämmelse enligt vilken rådet var skyldigt att ta hänsyn till den situation som sökanden befann sig i. Det skall i detta hänseende understrykas att det ifrågasatta beslutet inte kan anses som en skyddsåtgärd som omfattades av tillämpningsområdet för artikel 109 i ULT-beslutet (se nedan punkterna 107—112). Den skyldighet som den institution som

vidtar en skyddsåtgärd åläggs enligt denna bestämmelse, det vill säga att ta hänsyn till den särskilda situation som de berörda företagen befinner sig i (domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 72), gäller följaktligen inte i förevarande fall. Det skall under alla omständigheter understrykas att förslaget till rådets beslut 96/C 139/01 om revidering efter halva giltighetstiden av ULT-beslutet (EGT C 139, s. 1) lades fram till rådet av kommissionen den 16 februari 1996 och att det i förslaget först föreskrevs att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT helt skulle upphävas beträffande socker med ursprung i AVS-staterna (se nedan punkt 94). Även om kommissionen hade velat ta hänsyn till den särskilda situation som sökanden befann sig i skulle den inte ha kunnat göra det, eftersom sökanden, som bildades den 6 februari 1997, ännu inte existerade vid denna tidpunkt.

54 Att sökanden genomförde investeringar och ingick leveransavtal var ekonomiska val som den företog med hänsyn till sina egna kommersiella intressen (förstainstansrättens beslut av den 30 januari 2001 i mål T-49/00, Iposea mot kommissionen, REG 2001, s. II-163, punkt 34). En sådan situation, som följer av den normala verksamheten för varje företag som utför sockerbehandling, är inte av sådan beskaffenhet att sökanden särskils i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

55 När det gäller sökandens roll i det förfarande som föregick antagandet av det ifrågasatta beslutet, skall det noteras att det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten enligt vilken rådet, vid revideringen av ULT-beslutet, var skyldigt att iaktta ett förfarande där sökanden hade rätt att yttra sig. De åtgärder som sökanden har nämnt ovan kan därför inte anses ge den talerätt enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget (förstainstansrättens dom av den 7 februari 2001 i de förenade målen T-38/99—T-50/99, Sociedade Agrícola dos Arinhos m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-585, punkt 48).

56 Att det ifrågasatta beslutet skulle ha undandragits all demokratisk kontroll medför slutligen inte att man kan låta bli att tillämpa de kriterier för upptagande till sakprövning som har fastställts i artikel 173 fjärde stycket i fördraget (se, för ett liknande resonemang, domstolens beslut av den 10 maj 2001 i mål C-345/00 P, FNAB m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-3811, punkt 40).

57 Mot bakgrund av det ovan anförda finner förstainstansrätten att yrkandena om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning.

Skadeståndsyrkandena

Inledande synpunkter

58 Sökanden har hävdat att överträdelserna av gemenskapsrätten, vilka framgår av de grunder som sökanden har åberopat till stöd för sin talan om ogiltigförklaring, har medfört att sökanden lidit skada och att gemenskapen därigenom ådragit sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar.

59 Förstainstansrätten erinrar om att det i fråga om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar har slagits fast att det föreligger en rätt till skadestånd om tre kumulativa förutsättningar är uppfyllda, nämligen att den rättsregel som har överträtts har till syfte att ge enskilda rättigheter, att överträdelsen är tillräckligt klar och, slutligen, att det finns ett direkt orsakssamband mellan åsidosättandet av gemenskapens skyldighet och den skada som de drabbade personerna har lidit (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, REG 2000, s. I-5291, punkt 42).

60 Det skall följaktligen undersökas huruvida de grunder som har åberopats i ansökan till stöd för talan om ogiltigförklaring avser överträdelser av rättsregler som ger enskilda rättigheter.

61 Till stöd för sina yrkanden om ogiltigförklaring har sökanden åberopat fem grunder. Den första grunden avser underlåtenhet att iaktta den "låsningsmekanism" enligt vilken de förmåner som ULT fått vid det successiva genomförandet

av deras associering med gemenskapen inte längre kan ifrågasättas av gemenskapen. Den andra grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Den tredje grunden avser överträdelse av artikel 240 i ULT-beslutet och den fjärde grunden avser åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar. Slutligen avser den femte grunden åsidosättande av artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG).

62 Sökanden har inte ens gjort gällande att de påstådda överträdelserna av gemenskapsrätten såvitt avser den tredje och den femte grunden avser rättsregler som ger enskilda rättigheter. Den har i sin ansökan (punkt 180) endast hävdat att "låsningsmekanismen" (den första grunden), proportionalitetsprincipen (den andra grunden) och rättssäkerhetsprincipen eller principen om skydd för berättigade förväntningar (den fjärde grunden) utgör sådana regler.

63 Vad beträffar den femte grunden har det tidigare fastslagits att ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget inte kan medföra att gemenskapen ådrar sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar (domstolens dom av den 15 september 1982 i mål 106/81, Kind mot EEG, REG 1982, s. 2885, punkt 14, av den 6 juni 1990 i mål C-119/88, AERPO m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-2189, punkt 20, och förstainstansrättens dom av den 15 december 1994 i mål T-489/93, Unifruit Hellas mot kommissionen, REG 1994, s. II-1201, punkt 41). Beträffande den tredje grunden, som avser en överträdelse av artikel 240 i ULT-beslutet på grund av att rådet, enligt denna bestämmelse, av tidsmässiga skäl (*ratione temporis*) inte längre var behörigt att fatta det ifrågasatta beslutet, kan denna bestämmelse knappast anses utgöra en rättsregel som ger enskilda rättigheter (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 13 mars 1992 i mål C-282/90, Vreugdenhil mot kommissionen, REG 1992, s. I-1937, punkterna 20—25). Domstolen har i varje fall tidigare i sin dom i målet Emesa (punkt 33) fastslagit att det ifrågasatta beslutet inte hade fattats i strid med artikel 240 i ULT-beslutet, och sökanden har i sitt kompletterande yttrande av den 9 oktober 2000 inte haft något att erinra mot detta avsnitt i domstolens dom.

64 Proportionalitetsprincipen, som avses med den andra grunden (domen i det ovan i punkt 63 nämnda målet Unifruit Hellas mot kommissionen, punkt 42), och principen om skydd för berättigade förväntningar, som avses med den fjärde

grunden (dom av den 19 maj 1992 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1992, s. I-3061, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 12, s. 55), utgör däremot rättsregler som ger enskilda rättigheter. När det gäller "låsningsmekanismen", som avses med den första grunden, skall det först prövas huruvida det rör sig om en gemenskapsrättslig princip och, i förekommande fall, därefter huruvida det rör sig om en rättsregel som ger enskilda rättigheter.

65 Av detta följer att det endast är den första, den andra och den tredje grunden i ansökan som skall prövas i anslutning till skadeståndsyrkandena.

Den grund som avser underlåtenhet att iaktta "låsningsmekanismen"

66 Sökanden har hävdat att det i bestämmelserna i fjärde delen i fördraget i förening, särskilt artiklarna 132, 133 och 136 i fördraget, samt i det regelverk för gemenskapen som har införts genom de successiva ULT-besluten fastslås en "låsningsprincip". Denna princip utgör hinder för att gemenskapen senare skall kunna ifrågasätta de förmåner som ULT tidigare har fått vid det successiva genomförandet av associeringen.

67 I sin dom i målet Emesa (punkterna 38 och 39) fastslog domstolen följande:

"38... [D]en dynamiska och stegvisa process som ULT:s associering med gemenskapen utgör... kräver att hänsyn tas till de resultat som har uppnåtts tack vare rådets tidigare beslut, men [när] rådet... beslutar om bestämmelser enligt artikel 136 andra stycket i fördraget, [skall det] också samtidigt... ta hänsyn till de principer som anges i fjärde delen i fördraget och andra principer i gemenskapsrätten, inbegripet de principer som är att hänföra till den gemensamma jordbrukspolitiken.

39 När rådet gör en avvägning mellan de olika mål som fastslås i fördraget, samtidigt som det tar hänsyn till de totala resultaten av sina tidigare beslut, förfogar det över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, som motsvarar dess politiska skyldigheter enligt artiklarna 40 i EG-fördraget (nu artikel 34 EG i ändrad lydelse), 41 och 42 i EG-fördraget (nu artiklarna 35 EG och 36 EG), 43 i EG-fördraget (nu artikel 37 EG i ändrad lydelse) och 136 i fördraget, och kan [vid behov] tvingas att minska vissa förmåner som det tidigare har beviljat ULT."

68 Av detta följer således att det inte finns någon absolut "låsningsprincip" i förbindelserna mellan gemenskapen och ULT. Rådet kan "vid behov" nämligen tvingas att minska vissa förmåner som det tidigare har beviljat ULT (domen i målet Emesa, punkt 39).

69 Förstainstansrätten noterar därefter att domstolen, på grundval av de uppgifter i handlingarna i målet som den förfogade över, prövade huruvida rådet i det aktuella fallet, efter att ha gjort en avvägning mellan målen med ULT:s associering och målen för den gemensamma jordbrukspolitiken, med fog kunde anse att det var nödvändigt att begränsa tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

70 I sin dom i målet Emesa (punkterna 40 och 42) fann domstolen således följande:

"40 Det är i detta fall ostridigt att minskningen av den årliga kvantitet socker som kan komma i fråga för kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton utgör en restriktion i förhållande till ULT-beslutet. Om det framkommit att tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung på marknaden för socker [skulle kunna] leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion... hade rådet emellertid rätt att, efter att ha gjort en avvägning mellan målen med ULT:s associering och

målen för den gemensamma jordbrukspolitiken, och med iakttagande av de gemenskapsrättsliga principer som utgör ramen för dess utrymme för skönsmässig bedömning, vidta varje åtgärd som kunde leda till att nämnda störningar upphörde eller mildrades, inklusive åtgärden att avskaffa eller begränsa de förmåner som ULT tidigare hade beviljats.

41 Detta gäller i ännu högre grad... när de förmåner som det rör sig om är av extraordinär natur i förhållande till reglerna om gemenskapsmarknadens funktion. Regeln som gör det möjligt att, efter vissa arbetsprocesser, tillerkänna vissa produkter från AVS-staterna ett ursprung i ULT utgör ett sådant fall.

42 Det skall tilläggas att revideringen av ULT-beslutet inte enbart har inneburit restriktioner eller begränsningar i förhållande till de regler som gällde tidigare, eftersom — såsom kommissionen har hävdat vilket inte har bestritts — ULT har tilldelats olika förmåner i fråga om etablering inom gemenskapen (artiklarna 232 och 233a i det ändrade ULT-beslutet), ömsesidigt erkännande av yrkesbehörighet (artikel 233b) och tillträde till gemenskapsprogram (artikel 233c). Gemenskapens finansiella stöd till ULT har dessutom höjts med 21 procent (artikel 154a)."

71 Av detta avsnitt i domen i målet Emesa framgår att domstolen anser att rådet, under de i fallet föreliggande omständigheterna, inte bara hade rätt att begränsa tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, vilket den gjorde, utan att det lika väl hade kunnat avskaffa denna förmån för socker från ULT helt och hållet.

72 Enligt sökanden medgav domstolen emellertid i punkterna 40—42 i domen att rådet, även "vid behov" (domen i målet Emesa), endast kunde minska en förmån

som det tidigare hade beviljat ULT om förmånen i fråga var av extraordinär natur och om kompensation hade beviljats på andra områden. Regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT är emellertid, enligt sökanden, inte alls extraordinär. Dess påstådda särskilda karaktär skall inte bedömas "i förhållande till reglerna om gemenskapsmarknadens funktion", utan i förhållande till de ordinära ursprungsreglerna, de olika importordningarna och ULT:s privilegierade ställning. Sökanden har dessutom kritiserat den omständigheten att domstolen inte undersökte huruvida kompensationen på andra områden faktiskt vägde upp den förlamning av sockerindustrin som det ifrågasatta beslutet gav upphov till.

73 Eftersom sökanden inte ens har påstått att domstolen grundade sin bedömning på oriktiga eller ofullständiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, ankommer det inte på förstainstansrätten att ifrågasätta denna bedömning.

74 Förstainstansrätten noterar dessutom att sökandens argumentation grundas på en missuppfattning av innehållet i punkterna 40—42 i domen i målet Emesa. Domstolen fastslog nämligen inte att rådet kunde minska en förmån som hade beviljats ULT endast om förmånen i fråga var av extraordinär natur och om kompensation hade beviljats på andra områden. Av domen framgår att rådet hade rätt att minska, eller till och med avskaffa, en förmån som ULT tidigare hade beviljats, i detta fall tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, om "tillämpningen av [denna regel]... på marknaden för socker kunde leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion" (punkt 40 i domen).

75 För att understryka att det ifrågasatta beslutet var befogat och väl avvägt tillade domstolen att den beviljade förmånen under alla omständigheter var av extraordinär natur och att rådet genom det ifrågasatta beslutet beviljade olika förmåner på andra områden (domen i målet Emesa, punkterna 41 och 42).

76 Domstolen berörde emellertid inte "kompensation" någonstans i sin dom i målet Emesa. Domstolen använde sig i punkt 42 i domen av uttrycket "ULT har tilldelats olika förmåner", utan att sökanden hade bestritt att dessa förmåner förekom.

77 Vad sedan gäller frågan huruvida regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT ger de ekonomiska aktörerna i ULT en extraordinär förmån, erinrar förstainstansrätten om att det av de ordinära ursprungsreglerna följer att en vara skall anses ha sitt ursprung i ett land, om den antingen har helt producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där (artiklarna 4 och 5 i rådets förordning (EEG) nr 802/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma definitionen av begreppet varors ursprung (EGT L 148, s. 1) och artiklarna 1—3 i bilaga II).

78 Det är emellertid ostridigt mellan parterna att det socker som exporteras av sökanden inte helt har producerats i ULT. Det rör sig nämligen om socker som importeras från AVS-länderna. Det har inte heller bestritts att det av sökanden importerade sockret inte genomgår en tillräcklig grad av bearbetning eller behandling på Aruba för att produkten i fråga skall kunna tillerkännas ett ursprung i ULT med stöd av de ordinära ursprungsreglerna.

79 Det är inte till följd av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som det socker som exporteras av sökanden kan anses som socker med ursprung i ULT. Av denna regel följer nämligen att minimala behandlingar — till och med sådana som uttryckligen räknas upp i artikel 3.3 i bilaga II och som anses som otillräckliga för att en produkt från ULT skall kunna tilldelas status som ursprungsvara — som produkter med ursprung i AVS genomgår i ULT undantagsvis medför att produkterna i fråga skall anses ha sitt ursprung i ULT. Eftersom de produkter som kommer i fråga för kumulation av ursprung mellan AVS och ULT kan importeras till gemenskapen utan tull, skall denna regel anses ge de ekonomiska aktörerna i ULT en ekonomisk förmån, som domstolen har understrukit (domen i målet Emesa, punkt 41).

80 Sökanden har inom ramen för sin första grund dessutom hävdat att rådet åsidosatte artikel 133.1 i fördraget genom att begränsa den sockerimport som kan komma i fråga för kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton. Det tak som föreskrivs i artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet utgör nämligen en kvantitativ restriktion, som strider mot denna bestämmelse. Även om det system som följer av ULT-beslutet skulle skada andra gemenskapsintressen, är rådet dessutom, enligt artikel 136 andra stycket i fördraget, skyldigt att respektera de "resultat som uppnåtts".

81 Förstainstansrätten noterar emellertid att domstolen i sin dom i målet Emesa tidigare har underkänt detta argument med följande motivering:

"45 Domstolen konstaterar, utan att det är nödvändigt att avgöra vare sig frågan huruvida den tullkvot som fastställs i artikel 108b i det ändrade ULT-beslutet kan anses som en kvantitativ restriktion eller frågan huruvida reglerna om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT innebär att de aktuella varorna får ett ULT-ursprung vid tillämpningen av den importordning som avses i artikel 133.1 i fördraget, att det endast är mot betalning av tullar som produkterna i fråga får importeras i större omfattning än vad som följer av tullkvoten.

46 I artikel 133.1 i fördraget föreskrivs emellertid att tullar fullständigt skall avvecklas vid import till gemenskapen av varor med ursprung i ULT, vilket skall ske 'i takt med att tullarna gradvis avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i detta fördrag'.

47 Domstolen konstaterar härvid, i likhet med kommissionen, att avskaffandet av tullar inom gemenskapen, såvitt avser handeln med socker, skedde först efter det att det hade inrättats en gemensam organisation av marknaden för

denna produkt, vilket innebar att det infördes en gemensam yttre tull samtidigt som det fastställdes ett minimipris som skulle gälla i alla medlemsstater, bland annat för att undanröja konkurrenssnedvridningar. Åtgärder som syftar till att förhindra konkurrenssnedvridningar eller störningar på gemenskapsmarknaden, vilka kan utgöras av en tullkvot, kan inte heller anses strida mot artikel 133.1 i fördraget endast på grund av att de är beslutade, när det inte finns någon gemensam jordbrukspolitik mellan ULT och gemenskapen.

48 Vad beträffar frågan huruvida den tullkvot som fastställs i artikel 108b i det ändrade ULT-beslutet kan anses förenlig med artikel 136 andra stycket i fördraget är det tillräckligt att konstatera att det i denna bestämmelse uttryckligen föreskrivs att rådet skall agera 'med utgångspunkt i de resultat som uppnåtts och på grundval av principerna i fördraget'. Bland dessa principer förekommer de principer som är att hänföra till den gemensamma jordbrukspolitiken, såsom domstolen har fastslagit i punkt 37 i [sin dom av den 11 februari 1999] i [mål C-390/95 P], Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen [REG 1999, s. I-769].

49 Rådet kan följaktligen inte förebrås för att, vid genomförandet av artikel 136 andra stycket i fördraget, ha tagit hänsyn till den gemensamma jordbrukspolitikens krav.

50 Av det ovan anförda följer att giltigheten av artikel 108b i ULT-beslutet inte kan sättas i fråga, i förhållande till artikel 133.1 och artikel 136 andra stycket i fördraget, med motiveringen att det däri fastställs en kvot för den sockerimport som kommer i åtnjutande av reglerna om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT."

82 Av det ovan anförda följer att den första grunden helt skall underkännas.

83 Förstainstansrätten konstaterar att det vid prövningen av den första grunden inte har framkommit att gemenskapen skulle ha handlat på ett sådant sätt att den kan ha ådragit sig skadeståndsansvar, utan att det är nödvändigt att avgöra huruvida denna grund avser en rättsregel som ger enskilda rättigheter.

Den grund som avser åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar

84 Sökanden har gjort gällande att rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts genom det ifrågasatta beslutet. Den har påpekat att rådet genom att införa artikel 108b.1 i ULT-beslutet begränsade den sockerimport som kan komma i fråga för kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton per år. Sökanden kunde inte förvänta sig en sådan ändring av ULT-beslutet. Den har i detta avseende understrukit att ULT-beslutet hade fattats för en period av tio år och att det enligt artikel 240.3 endast förutsågs en ändring till den 1 mars 1995. En eventuell ändring kunde dessutom, enligt sökanden, endast företas i enlighet med det syfte som anges i artikel 132.1 i fördraget.

85 Sökanden har dessutom hävdat att rådet, enligt de allmänna gemenskapsrättsliga principerna, är skyldigt att ta hänsyn till de intressen som de företag har som har genomfört investeringar och utvecklat verksamheter på grundval av gällande rättsregler (domstolens dom av den 27 april 1978 i mål 90/77, Stimming mot kommissionen, REG 1978, s. 995, av den 16 maj 1979 i mål 84/78, Tomadini, REG 1979, s. 1801, av den 28 april 1988 i mål 120/86, Mulder, REG 1988, s. 2321, och av den 11 juli 1991 i mål C-368/89, Crispoltoni, REG 1991, s. I-3695).

86 Förstainstansrätten erinrar först om att rådet, när det beslutar om bestämmelser enligt artikel 136 andra stycket i fördraget, samtidigt skall ta hänsyn till de principer som anges i fjärde delen i fördraget, däribland de principer som fastslås

i artikel 132 i fördraget, och till andra principer i gemenskapsrätten, inbegripet de principer som är att hänföra till den gemensamma jordbrukspolitiken (domen i målet Emesa, punkt 38). Det skall dessutom erinras om att rådet, som har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gör en avvägning mellan målen med ULT:s associering och målen för den gemensamma jordbrukspolitiken (domen i målet Emesa, punkterna 39 och 53), har rätt att minska, eller till och med avskaffa, en förmån som ULT tidigare har beviljats, om tillämpningen av denna förmån kan leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion (domen i målet Emesa, punkt 40).

87 Även om principen om skydd för berättigade förväntningar utgör en av gemenskapens grundläggande principer, kan de ekonomiska aktörerna emellertid inte med fog förvänta sig att rådande förhållanden skall bestå när de kan ändras av gemenskapsinstitutionerna inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning (se särskilt dom av den 17 september 1998 i mål C-372/96, Pontillo, REG 1998, s. I-5091, punkterna 22 och 23, och domen i målet Emesa, punkt 34).

88 En omdömesgill ekonomisk aktör borde följaktligen ha räknat med att ULT-beslutet kunde ändras och att en ändring i förekommande fall kunde innebära att förmåner som ULT tidigare hade beviljats skulle avskaffas eller begränsas. En sådan bedömning gör sig ännu mera gällande i detta fall, eftersom förmånerna i fråga var av extraordinär natur (domen i målet Emesa, punkterna 40 och 41). Det fanns inte heller någon bestämmelse i gemenskapsrätten enligt vilken rådet var skyldigt att ta hänsyn till de intressen som de företag hade som redan var etablerade på marknaden (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-280/93, Tyskland mot rådet, REG 1994, s. I-4973, punkt 79; svensk specialutgåva, volym 16, s. 171).

89 Sökanden kan inte med framgång åberopa artikel 240.3 i ULT-beslutet, i vilken det föreskrivs att rådet i förekommande fall före utgången av de första fem åren skall fastställa eventuellt nödvändiga ändringar med avseende på ULT:s associering med gemenskapen. Bestämmelsen innebär nämligen inte att rådet fråntas sin behörighet, som härrör direkt från fördraget, att ändra de rättsakter som det har antagit med stöd av artikel 136 i fördraget för att uppnå samtliga mål som räknas upp i artikel 132 i fördraget (domen i målet Emesa, punkt 33).

90 Sökanden har vidare påpekat att den fattade beslutet att etablera en sockerfabrik på Aruba först efter att under åren 1995 och 1996 ha samrått med myndigheterna på Aruba och med Konungariket Nederländernas ständiga representation vid Europeiska unionen.

91 Sökanden kunde inte förutse att rådet skulle införa kvantitativa restriktioner för den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. Sökanden har i detta hänseende framhållit att beslutsförfarandet i rådet inte är offentligt. Det var först från och med juli månad 1997 som sökanden informerades av myndigheterna på Aruba om det som hade förekommit vid överläggningarna.

92 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att sökanden inte har lämnat någon uppgift som visar att kommissionen skulle ha gett den tydliga försäkringar, på vilka sökanden kunde grunda förhoppningar om att de gällande reglerna om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle bestå för dess planerade sockerexport.

93 Förstainstansrätten konstaterar, i likhet med vad domstolen underströk i domen i målet Emesa, att det tvärtom "framgår... av handlingarna i målet att [sökanden] när [den] investerade i Aruba förfogade över tillräckliga upplysningar för att som en normalt aktsam aktör kunna förutse att de liberala reglerna om kumulation av ursprung kunde bli föremål för en ändring i restriktiv riktning" (punkt 36 i domen). Domstolen påpekade i detta avseende "att... förslag [96/C 139/01] offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 10 maj 1996, det vill säga nästan ett år innan [sökanden] inledde sin produktion på Aruba" (punkt 36 i domen).

94 I förslag 96/C 139/01, som domstolen hänvisade till, förutsågs att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle upphävas, bland annat för socker med ursprung i AVS-staterna. Såvitt avser bilaga II föreslog kommissionen

nämligen en ny artikel 6 i vilken föreskrevs att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT inte skulle gälla "för de produkter som räknas upp i kapitel 1—24 i det harmoniserade systemet, vilka... har sitt ursprung i... AVS-staterna." Socker anges i kapitel 17 i det harmoniserade systemet.

95 Av detta följer att det i förslag 96/C 139/01, som offentliggjordes i maj 1996, det vill säga cirka nio månader innan sökanden hade bildats och elva månader innan denna hade påbörjat sin sockerproduktion (se ovan punkt 19), förutsågs att det skulle införas ett system som för sökanden var mer restriktivt än det system som följer av artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet, enligt vilket kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skall tillåtas för en kvantitet på 3 000 ton socker per år.

96 Sökanden har slutligen gjort gällande att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts genom det ifrågasatta beslutet, eftersom det däri inte fastställs någon övergångsperiod eller några övergångsbestämmelser för de verksamheter som bedrevs i ULT, när ULT-beslutet reviderades. Det finns i detta fall inget överordnat allmänintresse som motiverar att ULT-beslutet inte kompletteras med övergångsbestämmelser (domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-183/95, Affish, REG 1997, s. I-4315, punkt 57).

97 Förstainstansrätten har redan funnit att det inte fanns någon bestämmelse i gemenskapsrätten enligt vilken rådet var skyldigt att ta hänsyn till de intressen som de företag hade som redan var etablerade på marknaden (se ovan punkt 88).

98 Förstainstansrätten konstaterar därefter att sökanden inte ens har påstått att den, när det ifrågasatta beslutet antogs, transporterade större kvantiteter socker till gemenskapen som den med fog kunde anta skulle kunna importeras till gemenskapen utan någon begränsning (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Sofrimport mot kommissionen, punkterna 16—21, och förstainstansrättens dom av den 11 juli 1997 i mål T-267/94, Oleifici Italiani mot kommissionen, REG 1997, s. II-1239, punkterna 38—40).

99 Förstainstansrätten noterar dessutom att kommissionen den 17 december 1997 antog förordning (EG) nr 2553/97 om bestämmelser för utfärdande av importlicenser för vissa produkter med KN-numren 1701, 1702, 1703 och 1704 som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS-länderna och ULT (EGT L 349, s. 26). Av artikel 8 i förordning nr 2553/97 framgår att artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet skulle tillämpas först från och med den 1 januari 1998 och att importlicenser som det ansöktes om från och med den 10 december 1997 till och med den 31 december 1997 skulle utfärdas inom ramen för kvantiteten på 3 000 ton. Det har inte heller bestritts att samtliga ansökningar om importlicenser som ingavs före den 10 december 1997 beviljades.

100 Av detta följer således att det under en månad fanns övergångsbestämmelser som dessutom var generösa i den meningen att det, för de 21 dagarna mellan den 10 och den 31 december 1997, kunde importeras en "årlig" kvantitet på 3 000 ton socker som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

101 Påståendet att det inte skulle ha funnits några övergångsbestämmelser skall följaktligen också underkännas.

102 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den grund som avser att rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts. Det har följaktligen inte heller vid prövningen av denna grund framkommit att gemenskapen skulle ha överträtt en rättsregel som ger enskilda rättigheter.

Den grund som avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen

103 Sökanden har för det första hävdat att rådet vid förverkligandet av de mål som anges i artikel 3 i fördraget skall förena dessa, utan att ge företräde åt den gemensamma jordbrukspolitiken (domstolens dom av den 23 februari 1988 i

mål 68/86, Förenade kungariket mot rådet, REG 1988, s. 855 punkt 12, svensk specialutgåva, volym 9, s. 367, och domstolens beslut av den 12 juli 1996 i mål C-180/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-3903, punkt 63). Rådet har i detta fall åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att ge företräde åt den gemensamma jordbrukspolitiken till förfång för ULT:s intressen.

104 I sin dom i målet Emesa fastslog domstolen dels att rådet, "när det beslutar om bestämmelser enligt artikel 136 andra stycket i fördraget, också samtidigt skall ta hänsyn till de principer som anges i fjärde delen i fördraget och andra principer i gemenskapsrätten, inbegripet de principer som är att hänföra till den gemensamma jordbrukspolitiken" (punkt 38 i domen), dels att rådet "[när det] gör en avvägning mellan de olika mål som fastslås i fördraget... [vid behov kan] tvingas att minska vissa förmåner som det tidigare har beviljat ULT" (punkt 39 i domen).

105 Detta argument kan följaktligen inte godtas. Det skall senare undersökas huruvida rådet gjorde en uppenbart felaktig bedömning av "behovet" att begränsa den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT (se nedan punkterna 117—150).

106 Sökanden har för det andra hävdat att artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet medför en strukturell begränsning av import av socker med ursprung i ULT till gemenskapen. Genom bestämmelsen begränsas nämligen den kvantitet socker med ursprung i AVS som kan importeras till gemenskapen och tilldelas status av en vara med ursprung i ULT, efter att ha bearbetats eller behandlats i den mening som avses i artikel 6 i bilaga II, till 3 000 ton. Enligt sökanden får emellertid tillfälliga restriktiva åtgärder, i förhållande till import från ULT, vidtas med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet endast om dessa åtgärder "bara i undantagsfall, delvis och för en viss tid begränsar" den fria importen till gemenskapen av produkter från ULT (domstolens dom av den 26 oktober 1994 i mål C-430/92, Nederländerna mot kommissionen, REG 1994, s. I-5197, och av den 22 april 1997 i mål C-310/95, Road Air, REG 1997, s. I-2229, punkterna 40 och 41, samt domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 95).

107 Av domen i målet Emesa (punkt 40) framgår emellertid att rådet strukturellt har rätt att minska en förmån som ULT tidigare har beviljats, i detta fall tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT på marknaden för socker, om det har framkommit att "tillämpningen av regeln... på [denna marknad kan] leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion". Det kommer senare att undersökas huruvida rådet gjorde en uppenbart felaktig bedömning av den risk som regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle ge upphov till för den gemensamma organisationen av marknaden för socker (se nedan punkterna 117—150).

108 Sökanden har för det tredje påpekat att det av Fischlers skrivelse av den 18 december 1997 till sökandens rådgivare och av skrivelsen av den 9 juni 1997 från Soubestre, vid kommissionen, till Konungariket Nederländernas ständiga representant framgår att den strukturella begränsning som infördes genom artikel 108b.1 i ULT-beslutet utgjorde en alternativlösning. Sökanden anser att en strukturell begränsning som har beslutats i stället för en skyddsåtgärd måste uppfylla åtminstone samma kriterier som de åtgärder skall uppfylla som avses i artikel 109 i ULT-beslutet. Det skulle nämligen vara oacceptabelt om en slutgiltig strukturell begränsning lättare kunde tillåtas än en skyddsåtgärd. I detta fall var villkoren för att besluta om en skyddsåtgärd, med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet, emellertid inte uppfyllda.

109 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att kommissionens två skrivelser, som sökanden har hänvisat till, inte utgör något stöd för sökandens argumentation.

110 För det första förkastade kommissionen, i den av Soubestre undertecknade skrivelsen, ett förslag från de nederländska myndigheterna. Dessa myndigheter hade föreslagit ett system med minimipriser för export av socker från ULT och en anpassning av förfarandet för skyddsåtgärder till de regler som gäller inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO). Det framgår emellertid inte någonstans i denna skrivelse att den strukturella begränsning som rådet senare införde genom det ifrågasatta beslutet skulle utgöra en dold skyddsåtgärd.

111 För det andra är Fischlers skrivelse av den 18 december 1997 ett svar på en skrivelse från sökandens rådgivare, vari denne hade angett varför det inte fanns något behov av att vidta skyddsåtgärder beträffande socker med ursprung i ULT. Fischler delade denna bedömning. Han förklarade att det, till följd av att det ifrågasatta beslutet hade antagits, var kommissionens uppfattning att det "vid denna tidpunkt inte verkar finnas något behov av skyddsåtgärder" ("safeguard measures seem, for the time being, unnecessary"). Fischler påstod emellertid inte alls att det ifrågasatta beslutet var en alternativlösning som hade beslutats i stället för en skyddsåtgärd. Av skrivelsen framgår endast att den strukturella lösning som det ifrågasatta beslutet innebar medförde att störningarna på gemenskapsmarknaden upphörde, varigenom det inte fanns något behov av att vidta skyddsåtgärder.

112 De två skrivelser som sökanden har hänvisat till visar följaktligen inte att den genom artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet införda begränsningen av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT utgör en dold skyddsåtgärd eller en alternativlösning som hade beslutats i stället för en sådan åtgärd.

113 Domstolen fastslog under alla omständigheter i sin dom i målet Emesa att "den åtgärd som föreskrivs i artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet inte utgör en skyddsåtgärd som, undantagsvis och tillfälligt, syftar till att möta uppkomsten av särskilda svårigheter som inte kan undanröjas genom den handelsordning som normalt gäller, utan medför en ändring av den normala ordningen i sig, enligt samma kriterier som de med stöd av vilka ULT-beslutet antogs". Domstolen fastslog vidare att under dessa omständigheter var "villkoren för att få vidta skyddsåtgärder enligt artikel 109 i ULT-beslutet... inte... relevanta vid bedömningen av [huruvida det ifrågasatta beslutet] är lagenligt" (punkt 61 i domen). Domstolen drog slutsatsen att "[n]är rådet antog artikel 108b i det ändrade ULT-beslutet var det följaktligen inte skyldigt att iaktta de särskilda krav som gäller vid vidtagande av skyddsåtgärder enligt artikel 109 i ULT-beslutet" (punkt 62 i domen).

114 Följaktligen skall även det tredje argumentet underkännas.

115 Sökanden har för det fjärde hävdat att artikel 108b.2 i det ändrade ULT-beslutet är oförenlig med proportionalitetsprincipen, eftersom malning av socker (milling) utesluts från sådana bearbetningar eller behandlingar som anses som tillräckliga för att kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skall kunna beviljas. Sökanden har i detta avseende understrukit att enligt artikel 108b.2 i det ändrade ULT-beslutet är färgning av socker, som är en bearbetning eller behandling som inte är lika betydelsefull som "milling", tillräcklig för att en vara skall anses ha sitt ursprung i ULT.

116 Detta argument grundas emellertid på en missuppfattning av innehållet i det ifrågasatta beslutet. Såsom domstolen underströk i punkterna 59 och 60 i domen i målet Emesa, är det nämligen så att "det i artikel 108b.2 endast anges två exempel på arbetsprocesser som kan anses tillräckliga för att produkterna skall tillerkännas ursprung i ULT och att artikeln för detta ändamål inte innehåller någon uttömmande uppräkning". Sökanden "kan mot denna bakgrund inte med fog påstå att [denna] artikel... innebär att 'milling' har uteslutits från de arbetsprocesser som är relevanta vid bedömningen av om kumulation av ursprung skall tillåtas".

117 Följaktligen skall även detta argument underkännas.

118 Sökanden har för det femte hävdat att situationen på gemenskapsmarknaden för socker inte gjorde det nödvändigt att begränsa den sockerimport som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton per år.

119 I detta hänseende fastslog domstolen i sin dom i målet Emesa (punkterna 53—58) följande:

"53 Domstolen erinrar om att det inom ett område där gemenskapsinstitutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, såsom i detta fall, enbart är när en åtgärd framstår som uppenbart olämplig i förhållande till det

eftersträvade målet som åtgärdens lagenlighet kan påverkas. Begränsning av domstolens prövning gäller i synnerhet om rådet måste göra en avvägning mellan skiljaktiga intressen och således måste välja en lösning inom ramen för de politiska val som ingår i dess ansvarsområden (se... [domen i det ovannämnda målet] Tyskland mot rådet,... punkterna 90 och 91,... dom av den 17 oktober 1995 i mål C-44/94, Fishermen's Organisations m.fl., REG 1995, s. I-3115, punkt 37, och av den 19 november 1998 i mål C-150/94, Förenade kungariket mot rådet, REG 1998, s. I-7235, punkt 87).

54 ... [Det kan]... i detta sammanhang inte anses att införandet av den tullkvot som fastställs i artikel 108b i det ändrade ULT-beslutet gick uppenbart längre än vad som var nödvändigt för att uppnå de mål som eftersträvas av rådet.

55 I detta hänseende framgår av sjunde övervägandet i ingressen till [det ifrågasatta beslutet] att rådet införde artikel 108b dels därför att det hade tvingats konstatera att 'fritt tillträde för alla produkter med ursprung i ULT och behållandet av kumulation mellan produkter med ursprung i AVS-stater och produkter med ursprung i ULT' medförde en 'risk för konflikt' mellan syftena med gemenskapspolitiken avseende utvecklingen av ULT och den gemensamma jordbrukspolitiken, dels för att ta hänsyn till att 'allvarliga störningar på gemenskapsmarknaden för vissa produkter, som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden, vid flera tillfällen ledde till vidtagandet av skyddsåtgärder'.

56 Av handlingarna i målet framgår emellertid för det första att det när [det ifrågasatta beslutet] antogs fanns ett överskott av sockerbetsproduktion inom gemenskapen i förhållande till den kvantitet som där konsumerades. Förutom detta överskott tillkom det rörsocker som importerades från AVS-staterna för att tillgodose den särskilda efterfrågan på denna vara och för att uppfylla gemenskapens skyldighet enligt de avtal som hade slutits inom ramen för WTO att importera en viss angiven kvantitet socker från tredje land. För det andra var gemenskapen dessutom skyldig att subventionera

sockerexporten, vilket skedde i form av exportbidrag och inom de gränser som föreskrevs enligt de avtal som hade slutits inom ramen för WTO. Under dessa omständigheter hade rådet fog för att anse att varje ytterligare kvantitet socker, även en i förhållande till gemenskapsproduktionen obetydlig sådan, för vilken tillträde medgavs på gemenskapsmarknaden, skulle ha tvingat gemenskapens institutioner att höja exportbidragen, inom de gränser som anges ovan, eller att minska kvoterna för de europeiska producenterna, vilket skulle ha lett till störningar i den gemensamma organisationen av marknaden för socker, där balansen var osäker, och strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål.

57 Det framgår dessutom av såväl beslutet om hänskjutande som de siffror som rådet och kommissionen har lämnat uppgift om att den årliga kvoten på 3 000 ton inte understiger den traditionella sockerimporten från ULT, eftersom ULT inte själva producerar socker. Det var också endast i obetydlig omfattning som den industri som påverkades av [det ifrågasatta beslutet] kunde bidra till ULT:s utveckling, eftersom en vara från AVS-staterna endast tillförs ett lågt mervärde i ULT. Det kunde inte heller uteslutas att en obegränsad tillämpning av regeln om kumulation av ursprung skulle medföra en risk för att produkter från AVS-stater på ett konstlat sätt destinerades om via ULT, för att tillträde till gemenskapsmarknaden skulle tillkomma större sockerkvantiteter än de kvantiteter för vilka dessa stater garanterades ett tullfritt tillträde till denna marknad enligt avtal.

58 Kumulationen av ursprung mellan AVS och ULT för sockerimport, enligt artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet, kan följaktligen inte anses strida mot proportionalitetsprincipen."

120 Sökanden har i sitt yttrande av den 9 oktober 2000 starkt ifrågasatt detta avsnitt i domen.

121 Vad först avser punkt 55 i domen i målet Emesa har sökanden hävdat att domstolen i sin bedömning utgick från uttalandena i sjunde skälet i ingressen till det ifrågasatta beslutet, utan att ifrågasätta huruvida uttalandena var riktiga.

122 Detta argument kan inte godtas. Kontrollen av huruvida en rättsakt är lagenlig innebär att det skall tas hänsyn till skälen till rättsakten. Vid bedömningen av huruvida rådet hade åsidosatt proportionalitetsprincipen erinrade domstolen således, först i punkt 55 i domen, om den motivering som rådet hade angett i det ifrågasatta beslutet till stöd för att begränsa den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. Domstolen betraktade emellertid inte rådets uttalanden som uttalanden om vedertagna fakta. Domstolen prövade nämligen, i punkterna 56 och 57 i sin dom, huruvida uttalandena i sjätte skälet i ingressen till det ifrågasatta beslutet grundades på en uppenbart felaktig bedömning, vilket domstolen ansåg inte var fallet.

123 Sökanden har därefter gjort gällande att domstolen i punkt 55 i sin dom i målet Emesa grundade sig på felaktiga sakuppgifter, varför dess slutsats att proportionalitetsprincipen inte åsidosattes genom det ifrågasatta beslutet kan ifrågasättas.

124 Sökanden har i detta avseende förklarat att det socker som kom i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT aldrig var föremål för skyddsåtgärder innan det ifrågasatta beslutet antogs. Det är dessutom fel att påstå att skyddsåtgärder vidtogs i förhållande till "vissa produkter". Det var nämligen endast ris från ULT som var föremål för sådana åtgärder.

125 Förstainstansrätten konstaterar under alla omständigheter att varken rådet, i sjunde skälet i ingressen till det ifrågasatta beslutet, eller domstolen, i dess dom i målet Emesa, uttalade att gemenskapen i det förflutna skulle ha vidtagit skyddsåtgärder för att begränsa sockerimporten. Sjunde skälet i det ifrågasatta beslutet skall tolkas så att i likhet med "allvarliga störningar på gemenskapsmarknaden [orsakade av] vissa produkter, som omfattas av den gemensamma

organisationen av marknaden, [vilka]... vid flera tillfällen [ledde] till vidtagandet av skyddsåtgärder", kunde man också befara störningar i fråga om socker. Det var, enligt rådet, sådana störningar som rättfärdigade den beslutade strukturella åtgärden. Domstolen bekräftade denna bedömning i sin dom i målet Emesa.

126 Även om det endast var ris med ursprung i ULT som hade omfattats av skyddsåtgärder i det förflutna, gjorde rådet inte heller någon uppenbart felaktig bedömning när det beslutade om skyddsåtgärder för "vissa produkter". Exempelvis avsåg den skyddsåtgärd som föranledde domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen olika varor, nämligen olika sorters ris som omfattades av KN-numren 1006 30 21—1006 30 48. Dessutom avser artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet, som skenbart tillämpas på en enda vara, det vill säga socker, i verkligheten också flera olika varor, nämligen "produkter som faller under tullpositionerna HS 1701, 1702, 1703 och 1704".

127 Enligt sökanden grundade sig domstolen på felaktiga sakuppgifter även i punkt 56 i sin dom i målet Emesa.

128 Efter det att sökanden hade tillfrågats i detta avseende vid förhandlingen förklarade den emellertid att den bestred domstolens bedömning av de faktiska omständigheterna och inte huruvida dessa omständigheter var riktiga i sak.

129 Sökanden har i detta hänseende påpekat att domstolen, vid sin bedömning av huruvida begränsningen av den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT var nödvändig och proportionerlig, grundade sig på följande tre faktorer. För det första fanns det ett överskott av sockerbetsproduktion inom gemenskapen i förhållande till den kvantitet som där konsumerades. För det andra var den sockerimport som medförde förmånsbehandling omfattande. För det tredje beaktades skyldigheterna enligt de avtal som hade slutits inom ramen för WTO (nedan kallade WTO-avtalen).

130 Produktionsöverskottet var, enligt sökanden, emellertid strukturellt och hade alltid förekommit, även när ULT-beslutet antogs år 1991. Det är följaktligen fel att, som domstolen gjorde i punkt 56 i domen i målet Emesa, framhålla att balansen på gemenskapsmarknaden för socker var osäker. Den import som omfattades av förmånsbehandling ökade dessutom hela tiden, ända till år 2000 eller 2001, utan att gemenskapen ansåg att det var nödvändigt att minska sin egen produktion. Detta förhållningssätt förklaras av att den gemensamma organisationen av marknaden omfattades av ett system för självfinansiering vars kostnader bars av konsumenterna.

131 Det var enligt sökanden fel att anse att importen av socker med ursprung i ULT skulle leda till att samma sockerkvantitet exporterades med bidrag. Det finns nämligen ingen koppling mellan de båda verksamheterna, vilket kommissionen och rådet för övrigt har medgett (beslut av den 30 april 1999 i det ovan i punkt 25 nämnda målet Emesa Sugar mot kommissionen).

132 Enligt sökanden är det dessutom fel att påstå att den import från ULT som, på sikt, uppgick till 100 000—150 000 ton per år utgjorde ett problem inom ramen för de skyldigheter som gemenskapen hade till följd av WTO-avtalen. Kommissionen medgav dessutom under det interimistiska förfarandet att gemenskapen exporterade en kvantitet socker, med bidrag, som var lägre än vad som var tillåtet enligt WTO-avtalen. Denna extra marginal uppgick till 1 120 000 ton för den period som motsvarade regleringsåren 1995/1996—1997/1998 (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 8 oktober 1997 i mål T-229/97 R, CEFS mot rådet, REG 1997, s. II-1649). Enligt kommissionens beräkningar uppgick nämnda marginal till 998 200 ton den 1 juli 1997 (beslut av den 30 april 1999 i det ovan i punkt 25 nämnda målet Emesa Sugar mot kommissionen, punkt 107). För regleringsåret 2000/2001 överstiger marginalen fortfarande 400 000 ton. De små importvolymerna från ULT hade därför inte kunnat hindra gemenskapen från att iaktta sina skyldigheter enligt WTO-avtalen, åtminstone inte till och med regleringsåret 2000/2001. Sökanden har dessutom gjort gällande att socker med ursprung i ULT kan ingå i kategorin socker med ursprung i AVS, eftersom det

kumulerar båda dessa ursprung. Det rör sig om socker som omfattades av förmånsbehandling och som inte berördes av gemenskapens åtaganden inom ramen för WTO-avtalen (se fotnoten längst ner på sidan 1 i "Schedule CXL").

133 Den strukturella överproduktionen i sockerindustrin inom gemenskapen är det verkliga problemet för denna industri. Det ansågs aldrig tidigare att denna överproduktion, som råder sedan åtminstone år 1973, skulle medföra ett behov av att begränsa den sockerimport som omfattades av förmånsbehandling till gemenskapen. Det var följaktligen en oproportionerlig åtgärd att minska importen av socker från ULT till 3 000 ton år 1997 genom det ifrågasatta beslutet, när denna import uppgick till knappt 10 000 ton och gemenskapen vid denna tidpunkt förfogade över en extra exportmarginal på cirka 1 miljon ton inom ramen för WTO-avtalen. Sökanden har påpekat att gemenskapen inte ens ansåg att det var nödvändigt att införa kvantitativa restriktioner, när importen av socker från ULT år 1999 översteg 50 000 ton, på grund av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, utan endast införde minimipriser.

134 Förstainstansrätten erinrar för det första om att domstolen i punkt 40 i domen i målet Emesa, på grundval av en bedömning av situationen på sockermarknaden, som den företog i punkt 56 i domen, fastslog att rådet hade fog att anse att det var nödvändigt att minska omfattningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT för socker, eftersom beviljandet av denna förmån på denna marknad "kunde leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion".

135 Eftersom det inte ankommer på förstainstansrätten att ifrågasätta domstolens bedömningar av faktiska omständigheter vars riktighet inte har bestritts i sak (se ovan punkt 128), avser rätten att endast i förbigående undersöka de argument som sökanden har anfört med avseende på punkt 56 i domen i målet Emesa, vilka särskilt avser frågan huruvida rådet gjorde en uppenbart felaktig bedömning när det år 1997 ansåg att en obegränsad tillämpning av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT "kunde leda till allvarliga störningar i en gemensam marknadsorganisations funktion".

136 Det skall i detta hänseende först påpekas att det är ostridigt mellan parterna att sockerpriset inom gemenskapen var två gånger högre än världsmarknadspriset när det ifrågasatta beslutet antogs. Sökanden bekräftade emellertid, som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, att man på Aruba inte betalar någon importtull på det socker som har köpts i ett AVS-land. Eftersom socker med ursprung i AVS som behandlas i ULT, enligt regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, skall anses ha sitt ursprung i ULT, och i denna egenskap inte är tullpliktigt inom gemenskapen, gav den stora skillnaden mellan världsmarknadspriset och priset på gemenskapsmarknaden för socker när det ifrågasatta beslutet antogs upphov till en verklig risk för att den sockerexport till gemenskapen som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle öka.

137 Medan den sockerexport till gemenskapen som kom i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT år 1996 understeg 3 000 ton, förutsåg sökanden själv således att denna export skulle ha uppgått till 100 000—150 000 ton under de kommande åren om inte det ifrågasatta beslutet hade antagits. I bedömningen togs inte heller hänsyn till den potentiella exporten, utan den grundades på produktionen för två existerande företag och två andra företag vars verksamhet skulle inledas när det ifrågasatta beslutet antogs (se NEI-rapporten, s. 85, punkt 6.5). Mot bakgrund av den stora skillnaden mellan sockerpriset på världsmarknaden och sockerpriset på gemenskapsmarknaden är det högst sannolikt att andra företag skulle ha inträtt på samma marknad om inte rådet hade begränsat tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT för socker.

138 När det ifrågasatta beslutet antogs fanns det dessutom, såsom domstolen underströk i punkt 57 i sin dom i målet Emesa, en uppenbar risk "för att produkter från AVS-stater på ett konstlat sätt destinerades om via ULT, för att tillträde till gemenskapsmarknaden skulle tillkomma större sockerkvantiteter än de kvantiteter för vilka dessa stater garanterades ett tullfritt tillträde till denna marknad enligt avtal". Det skall i detta hänseende erinras om att i enlighet med regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT räcker det med mycket enkla behandlingar (till och med sådana som normalt aldrig skulle medföra ursprung i ULT) för att AVS-produkter skall anses som ULT-produkter och kunna införas på gemenskapsmarknaden med befrielse från importtullar.

139 Mot bakgrund av det ovan anförda finner förstainstansrätten att det, när det ifrågasatta beslutet antogs, fanns en verklig risk för att den sockerexport till gemenskapen som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle öka betydligt.

140 Vad gäller frågan huruvida en förestående exportökning riskerade att ge upphov till störningar för den gemensamma organisationen av sockermarknaden, erinrar förstainstansrätten om att sökanden inte har emotsagt de uppgifter om faktiska omständigheter som det redogjordes för i punkt 56 i domen i målet Emesa, det vill säga att det fanns ett "överskott av sockerbetsproduktion inom gemenskapen i förhållande till den kvantitet som där konsumerades", att gemenskapen dessutom var tvingad att "importera en viss angiven kvantitet socker från tredje land... enligt [WTO-avtalen]" och att det härutöver tillkom "rörsocker som importerades från AVS-staterna för att tillgodose den särskilda efterfrågan på denna vara". Med hänsyn till den höga prisnivån på gemenskapsmarknaden i förhållande till världsmarknadspriset "var gemenskapen dessutom skyldig att subventionera sockerexporten, vilket skedde i form av exportbidrag och inom de gränser som föreskrevs enligt [WTO-avtalen]".

141 Vad beträffar sökandens argument att överproduktionen av socker inom gemenskapen var strukturell och redan förekom när regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT antogs år 1991, noterar förstainstansrätten att socker inte är den enda vara som regeln är tillämplig på. Det rör sig tvärtom om en allmän förmån som är tillämplig på varje produkt som har behandlats i ULT. Om beviljandet av en sådan förmån orsakar eller riskerar att orsaka störningar inom en särskild sektor, har gemenskapen rätt att vidta punktvisa eller strukturella åtgärder för att rätta till problemet.

142 Enligt domstolen "hade rådet [fog] att anse att varje ytterligare kvantitet socker, även en i förhållande till gemenskapsproduktionen obetydlig sådan, för vilken tillträde medgavs på gemenskapsmarknaden, skulle ha tvingat gemenskapens institutioner att höja exportbidragen, inom de gränser som [följer av WTO-avtalen], eller att minska kvoterna för de europeiska producenterna, vilket skulle

ha lett till störningar i den gemensamma organisationen av marknaden för socker, där balansen var osäker, och strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål" (domen i målet Emesa, punkt 56).

143 Sökanden har ifrågasatt denna bedömning av de faktiska omständigheterna. Enligt sökanden fanns det ingen verklig risk för att det skulle uppkomma störningar på sockermarknaden inom gemenskapen.

144 Om utbudet på sockermarknaden inom gemenskapen, som redan har ett prisskyddssystem, redan är större än efterfrågan, är det emellertid rimligt att anta att varje höjning av utbudet som sker genom import kan ge upphov till störningar. För att kunna upprätthålla balansen på marknaden, när balansen är osäker — eller snarare utgör en kontrollerad obalans, eftersom den endast uppnås med hjälp av subventionerad export — är det nödvändigt att antingen minska interventionspriset väsentligt för att begränsa importen och öka efterfrågan eller minska produktionen inom gemenskapen och/eller öka exporten som, med hänsyn till skillnaden mellan priset på gemenskapsmarknaden och världsmarknadspriset, måste subventioneras.

145 Med hänsyn till den överhängande risken för att den sockerimport till gemenskapen som var en följd av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle öka betydligt (se ovan punkt 139), hade rådet, efter att ha gjort en avvägning mellan ULT:s intressen och den gemensamma jordbrukspolitikens intressen, fog för beslutet att begränsa tillämpningen av denna regel för att begränsa importen från ULT av denna vara, som hade ett ursprung i ULT enbart tack vare en juridisk konstruktion.

146 Vad beträffar sökandens argument att gemenskapen exporterar en mindre kvantitet socker med exportbidrag än vad som är tillåtet enligt WTO-avtalen, konstaterar förstainstansrätten att varken rådet eller domstolen har uttalat att den genom artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet införda begränsningen av

den tullfria importen grundas på att gemenskapen, enligt WTO-avtalen, inte längre kunde öka sin subventionerade sockerexport.

147 Förstainstansrätten noterar att det i WTO-avtalen, däribland "Schedule CXL", fastställs en gräns för subventionerad sockerexport. I avtalen föreskrivs emellertid ingen skyldighet att ta i anspråk hela den beviljade kvantiteten. WTO-avtalen syftar nämligen till att successivt minska den subventionerade exporten.

148 Det kan följaktligen inte anses att rådet åsidosatte proportionalitetsprincipen genom sitt beslut att begränsa den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, även om den ytterligare export som denna import hade kunnat föranleda aldrig nådde upp till det tak som hade fastställts i WTO-avtalen.

149 Sökanden har dessutom förklarat att ökningen av den sockerimport som kan komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT inte bör påverka produktionen inom gemenskapen. Sökanden har påpekat att produktionen inom gemenskapen under senare år alltid har understigit de av gemenskapen fastställda produktionskvoterna.

150 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att sökanden under hela förfarandet har framhållit den strukturella överproduktion som råder på gemenskapsmarknaden. Vid förhandlingen hänvisade sökanden dessutom till revisionsrättens särskilda rapport nr 20/2000 om förvaltningen av den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT C 50, 2001, s. 1), av vilken det framgår att denna överproduktion år 1997 uppgick till cirka 2 miljoner ton. Oberoende av frågan huruvida produktionskvoterna hade uttömts, är det följaktligen rimligt att anse att sockermarknaden inom gemenskapen, på vilken utbudet är klart större än efterfrågan, skulle ha drabbats av störningar om sockerimporten hade ökat

väsentligt på grund av tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

151 Förstainstansrätten finner under dessa omständigheter att rådet hade fog att anse att det fanns ett behov av att begränsa den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT i syfte att skydda stabiliteten hos den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

152 Det skall därefter undersökas huruvida rådet åsidosatte proportionalitetsprincipen genom att begränsa tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton.

153 Förstainstansrätten noterar emellertid att domstolen i sin dom i målet Emesa har fastslagit att det genom artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet införda taket, det vill säga begränsningen av den import som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till 3 000 ton per år, inte kan anses strida mot proportionalitetsprincipen. Domstolen hänvisade härvid i punkt 57 i sin dom, särskilt till att "den årliga kvoten på 3 000 ton inte understiger den traditionella sockerimporten från ULT, eftersom ULT inte själva producerar socker", till att det endast var "i obetydlig omfattning som den industri som påverkades av [det ifrågasatta beslutet] kunde bidra till ULT:s utveckling" och till att "en obegränsad tillämpning av regeln om kumulation av ursprung skulle medföra en risk för att produkter från AVS-stater på ett konstlat sätt destinerades om via ULT, för att tillträde till gemenskapsmarknaden skulle tillkomma större sockerkvantiteter än de kvantiteter för vilka dessa stater garanterades ett tullfritt tillträde till denna marknad enligt avtal".

154 Sökanden har i sitt yttrande av den 9 oktober 2000 även ifrågasatt detta avsnitt i domen i målet Emesa. Eftersom sökandens argument endast avser domstolens bedömningar av faktiska omständigheter som inte har bestritts, kommer dessa argument endast att undersökas i förbigående (se ovan punkt 135).

155 Sökanden har betonat att det inte finns någon traditionell sockerimport från ULT. Sockerindustrin i ULT etablerades till följd av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. År 1996 understeg exporten 3 000 ton, eftersom de berörda företagen ännu inte var i full verksamhet. Enligt sökanden är det under dessa förutsättningar svårförståeligt hur man kan rättfärdiga kvoten på 3 000 ton genom att, såsom domstolen gjorde i punkt 57 i sin dom i målet Emesa, hänvisa till den traditionella importen. Sökanden har påpekat att kvantiteten på 3 000 ton understiger dess månadsproduktion och att förstainstansrättens ordförande i sitt beslut av den 30 april 1999 i det ovan i punkt 25 nämnda målet Emesa Sugar mot kommissionen fann att en importvolym av socker med ursprung i ULT på 15 000 ton per år var nödvändig för att sökandens fortlevnad skulle kunna säkerställas. Sökanden har hävdat att rådet, även om det hade varit nödvändigt att begränsa den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, i det ifrågasatta beslutet borde ha tagit hänsyn till de intressen som de företag hade som var etablerade på sockermarknaden i ULT och fastställt en kvot på en nivå som skulle ha gjort det möjligt för dessa företag att fortleva på marknaden. Sökanden har i detta avseende hänvisat till rådets hållning beträffande andra produkter, däribland isoglukos och inulin.

156 Förstainstansrätten konstaterar för det första att sökanden själv har medgett att det inte finns någon sockerproduktion i ULT. Även om det fanns en sådan produktion, skulle den under alla omständigheter inte påverkas av det ifrågasatta beslutet, eftersom varorna, i egenskap av varor som helt har producerats i ULT i den mening som avses i artikel 2 i bilaga II, skulle anses ha sitt ursprung i ULT.

157 Vad beträffar socker "som har bearbetats eller behandlats" i ULT, erinrar förstainstansrätten om att socker som i tillräcklig grad har behandlats eller bearbetats i enlighet med de ordinära ursprungsreglerna (se ovan punkt 77) skall anses som en vara som har sitt ursprung i ULT och som kan införas till gemenskapen tullfritt, utan någon kvantitativ begränsning.

158 Genom att införa artikel 108b.1 i ULT-beslutet fastställde rådet endast ett tak för den sockerimport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung

mellan AVS och ULT, det vill säga socker med ursprung i AVS-länderna som har genomgått en bearbetning eller behandling i ULT som normalt är otillräcklig för att varan skall tillerkännas ursprung i ULT, men som likväl skall anses ha ett sådant ursprung i enlighet med en juridisk konstruktion.

159 Rådet fastställde taket i artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet till en nivå som var ungefär lika stor som den befintliga sockerexport som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT, när det ifrågasatta beslutet antogs.

160 Sökanden har nämligen bekräftat att den sockerexport som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT uppgick till 2 310 ton under det år som föregick antagandet av det ifrågasatta beslutet. Enligt sökanden uppgick denna export till 1 404,3 ton för det första halvåret 1997. Av detta följer att rådet inte kan anses ha handlat oproportionerligt, när det i november 1997 begränsade tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT för socker till 3 000 ton per år.

161 Vad beträffar argumentet att gemenskapsinstitutionerna borde ha tagit hänsyn till att sockerindustrin i ULT befann sig i en uppbyggnadsfas, skall det påpekas att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT har funnits sedan ULT-beslutet antogs år 1991. Sökanden bildades först den 6 februari 1997, vid en tidpunkt då kommissionen redan hade förelagt rådet sitt förslag om att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT helt skulle upphävas för socker (se ovan punkt 94).

162 Om sedan sökandens fortlevnad verkligen var beroende av att regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT behölls, såsom denna har gjort

gällande, måste den företagna investeringen anses ha varit alldeles obetänksam. Regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT är nämligen exceptionell, och att den skulle upphävas såvitt avser socker hade tillkännagetts redan innan sökanden bildades.

163 Vid förhandlingen framhöll sökanden dessutom att sockerimporten för hela året 1997 endast uppgick till 10 000 ton. Eftersom denna kvantitet inte är av sådant slag att den kan ge upphov till störningar på sockermarknaden inom gemenskapen, var det, enligt sökanden, en totalt oproportionerlig åtgärd att fastställa det tak som anges i artikel 108b.1 i det ändrade ULT-beslutet.

164 Det skall emellertid erinras om att sökanden själv, på grundval av en bedömning i vilken den potentiella exporten inte ens ingår, har hävdat att den sockerexport som kunde komma i åtnjutande av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT skulle ha uppgått till 100 000—150 000 ton per år om inte det ifrågasatta beslutet hade antagits (se ovan punkt 137). Såsom har konstaterats ovan hade rådet fog att anse att en sådan kvantitet kunde ge upphov till störningar på sockermarknaden inom gemenskapen (se ovan punkterna 144 och 145).

165 Sökanden har vidare ifrågasatt domstolens uttalande i punkt 57 i dess dom i målet Emesa, enligt vilket "[d]et [endast] var... i obetydlig omfattning som den industri som påverkades av det ifrågasatta beslutet kunde bidra till ULT:s utveckling, eftersom en vara från AVS-staterna endast tillförs ett lågt mervärde i ULT".

166 Det kan emellertid inte allvarligt förnekas att de förfaranden som i enlighet med de ordinära ursprungsreglerna tillerkänner en vara ursprung i ULT ger varan ett större värde än de enkla hanteringar som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. De senare förfarandena skapar i allmänhet inte heller

många arbetstillfällen. Det var följaktligen endast i obetydlig omfattning som den industri som påverkades av det ifrågasatta beslutet kunde bidra till ULT:s utveckling.

167 Sökanden har därefter påpekat att det, i motsats till vad domstolen uttalade i punkt 57 i sin dom i målet Emesa, inte finns några indicier på att produkter från AVS-stater på ett konstlat sätt destinerades om, när det ifrågasatta beslutet antogs.

168 Såsom har konstaterats ovan i punkt 138 förelåg emellertid en verklig risk för en sådan omdestinering, på grund av skillnaden mellan sockerpriset på gemenskapsmarknaden och sockerpriset på världsmarknaden.

169 Sökanden har slutligen upprörts över att sockerimport med ursprung i ULT behandlas mindre gynnsamt än import med ursprung i AVS-stater eller tredje land. Den har understrukit att den import av socker med ursprung i AVS-staterna och tredje land som omfattas av förmånsbehandling uppgår till 1,7 miljoner ton. Denna import subventioneras genom EUGFJ med upp till 0,8 miljarder euro årligen. Detta belopp överstiger klart den potentiella kostnaden för att subventionera exporten av socker med ursprung i ULT. Sökanden har dessutom framhållit att ULT hierarkiskt befinner sig på toppen bland de länder med vilka Europeiska unionen har privilegierade förbindelser. Produkter med ursprung i ULT bör därför åtnjuta en privilegierad ställning.

170 Denna argumentation grundas på en felaktig förutsättning. Det är nämligen så att produkter med ursprung i ULT är och fortsätter att vara helt befriade från tull. Rådet begränsade tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS och ULT för socker till 3 000 ton, en regel genom vilken, enbart tack vare en juridisk konstruktion, produkter som i realiteten är AVS-produkter ges ett ULT-ursprung.

171 Av det ovan anförda följer att talan inte heller kan vinna bifall på den grund som avser att proportionalitetsprincipen har åsidosatts.

172 Eftersom det vid prövningen av de grunder som har åberopats till stöd för yrkandena om ogiltigförklaring inte har framkommit att en rättsregel som ger enskilda rättigheter skulle ha överträtts, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida de två andra förutsättningarna för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar är uppfyllda, finner förstainstansrätten att skadeståndsyrkandena inte kan bifallas.

173 Av detta följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

174 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna i det interimistiska förfarandet. Eftersom sökanden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

175 I enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall Konungariket Spanien och Republiken Frankrike, som har intervenerat till stöd för rådets yrkanden, bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta rådets rättegångskostnad, inklusive kostnaderna i det interimistiska förfarandet.**

3) **Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.**

Azizi Lenaerts Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 december 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande